

Η περίοδος που έχουμε μπροστά μας χαρακτηρίζεται από μεγάλους κινδύνους αλλά και σημαντικές δυνατότητες. Ο κίνδυνος έχει να κάνει με την συνέχιση της μνημονιακής βαρβαρότητας για τα πολλά επόμενα χρόνια. Με ένα σύστημα το οποίο βρίσκεται σε κρίση και γίνεται ακόμα περισσότερο επικίνδυνο για την πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Από την άλλη έχουμε μπροστά μας δυνατότητες, τις οποίες ίσως να συναντάμε για πρώτη φορά από το 2010. Το δημοψήφισμα, απέδειξε με τον πιο σαφή τρόπο ότι οι αγώνες της προηγούμενης πενταετίας έχουν δημιουργήσει ένα υπολογίσιμο κοινωνικό ρεύμα το οποίο είναι έτοιμο να συγκρουστεί με την ευρωζώνη και την ΕΕ.

Οι τελευταίες πολιτικές εξελίξεις φανέρωσαν ότι εκτός από ένα σημαντικό κομμάτι αγωνιστών, υπάρχουν και πολιτικές δυνάμεις οι οποίες προσεγγίζουν, με αντιφατικό πάντα τρόπο, το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Είναι απτή πλέον η δυνατότητα να υπάρξει ένας ριζικός μετασχηματισμός των πολιτικών συσχετισμών στο επίπεδο της κοινωνίας και της αριστεράς. Πάνω σε αυτή την δυνατότητα οφείλουμε να παλέψουμε και να δουλέψουμε σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η διαχωριστική γραμμή της περιόδου ορίστηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο από το σύνολο των δυνάμεων (πολιτικών και μη) της αστικής τάξης την περίοδο του δημοψηφίσματος. Είτε θα υπάρξει αποδοχή και διαιώνιση της μνημονιακής κόλασης μέσα στο ευρώ και την ΕΕ, είτε θα υπάρξει χάραξη άλλου δρόμου με έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις, όλα τα κινηματικά και πολιτικά σφυριά πρέπει να χτυπάνε πάνω σε αυτό το ερώτημα.

Κάθε αγωνιστής και πολιτική δύναμη που κατανοεί ότι δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή λύση μέσα στα πλαίσια της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και του ευρώ, που συμμαρύνεται την ανάγκη για αγώνα ενάντια σε όλα τα μνημόνια, που αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να υπάρξει άλλη πορεία για την χώρα με τους εργαζομένους στο τιμόνι ΠΡΕΠΕΙ να αποτελέσει κομμάτι του «μετώπου του ΟΧΙ μέχρι τέλους». Αυτό πρέπει να είναι το ανοιχτό και επιτακτικό πολιτικό κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Να απαντήσουμε στο εξής κείμενο ερώτημα. Το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα είναι ένα πλαίσιο στόχων το οποίο στις σημερινές συνθήκες, μπορεί να μετασχηματίσει πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις; Υπάρχει η δυνατότητα, σε μια περίοδο που διαλύονται αυταπάτες ετών, το μεταβατικό πρόγραμμα να υιοθετηθεί από δυνάμεις και αγωνιστές που μια προηγούμενη περίοδο είχαν λάθος στάση απέναντι στις πολιτικές εξελίξεις; Οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα θα μας δώσουν και τον χάρτη πάνω στον οποίο οφείλουμε να κινηθούμε σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Για πρώτη φορά ίσως, από την περίοδο ύπαρξης του μεταβατικού προγράμματος, βρισκόμαστε σε μια ιστορική στιγμή κατά την οποία αυτά που για χρόνια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προωθούσε ως αναγκαία, συζητιούνται ή ακόμα υιοθετούνται από αγωνιστές των κοινωνικών κινημάτων αλλά και από πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς. Εμείς φοβόμαστε αυτή την εξέλιξη ή πιστεύουμε ότι είναι ένα πεδίο στο οποίο μπορούμε να παρέμβουμε και να καθορίσουμε την πορεία των εξελίξεων;

Δεν πρέπει να παρατηρούμε τα γεγονότα και τις εξελίξεις σαν θεατές. Είναι καταστροφικό να περιμένουμε την έκβαση τους και μετά να βγάζουμε τα συμπεράσματά μας. Μια πολιτική στάση που δεν ανταποκρίνεται στις ευθύνες που έχουμε σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πολιτική θέση που δείχνει φόβο, ηττοπάθεια

αλλά και μια βαθιά υποτίμηση των δυνατοτήτων μας αλλά και του προγράμματος μας.

Σε μια στιγμή που το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα επιβεβαιώνεται από την ίδια την πραγματικότητα, εμείς πρέπει να είμαστε αυτοί που θα βγούμε επιθετικά και θαρρετά να καλέσουμε σε συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων και των αγωνιστών. Δεν χρειάζονται άλλες αιώνιες συζητήσεις και διαφωνίες για το τι θα κάνει ο Λαφαζάνης, αν θα στηρίξει την κυβέρνηση ή όχι. Εμείς οφείλουμε να καλέσουμε όλους όσους θέλουν να στρατευθούν στο «Μέτωπο του ΟΧΙ μέχρι τέλους» (πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις) με βάση το μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ. Υποβιβάζουμε τις δυνατότητες ενός τέτοιου εγχειρήματος όταν περιορίζουμε συνεχώς την συζήτηση στα πρόσωπα βλ. Λαφαζάνη, Ήσυχος κ.α.

Βασική προϋπόθεση για την ύπαρξη μιας επιτυχημένης συμμαχίας κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων του ΟΧΙ, είναι η ενότητα και η ολόπλευρη υπεράσπιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με βάση αυτή την μεθοδολογία, δεν βοηθάνε οι υπογραφές κειμένων από τα πάνω, που πετσοκόβουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα χάρη της ενότητας. Μετά από όσα διαδραματίστηκαν τον τελευταίο μήνα, δεν επιτρέπεται να υπάρχουν κείμενα που υπογράφονται από στελέχη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και δεν μιλάνε ξεκάθαρα για την αναγκαιότητα εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ.

Δεν βοηθάει σε καμία περίπτωση το να βάζουμε σε δεύτερη μοίρα την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τις διαδικασίες της, τα χιλιάδες μέλη και τους αγωνιστές που έχει. Με μοναδικό όπλο την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τα όσα έχει καταφέρει όλα αυτά τα χρόνια, πρέπει να βγούμε μπροστά. Γνωρίζουμε ότι η μάχη για την ηγεμονία, σε ένα τέτοιο μέτωπο, θα είναι καθημερινή και σκληρή. Η πολιτική ανεξαρτησία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως ο τρίτος πόλος στην Αριστερά, είναι όρος αναγκαίος κυρίως για την μάχη με τον αντίπαλο αλλά και για οποιαδήποτε πολιτική συμμαχιών.

Να μην μπούμε σε αυτή την συζήτηση με την γνωστή ηττοπάθεια που μας διακρίνει. Ηττοπάθεια που μπορεί να έχει δύο εκφράσεις.

Είτε να μεταφράζεται σε υπογραφές κειμένων που ουσιαστικά δεν λένε απολύτως τίποτα, είτε να μεταφράζεται σε μια πλήρη ακινησία.

Δυο λογικές που έχουν διαφορετικές αφετηρίες αλλά την ίδια κατάληξη. Υποβιβάζουν τις δυνατότητες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, του προγράμματος της και των χιλιάδων αγωνιστών που έχει. Πρέπει μπροστά σε αυτή την διαδικασία να πούμε δύο μεγάλα ΝΑΙ. ΝΑΙ στην πολιτική, εκλογική και αγωνιστική συμπόρευση. ΝΑΙ στο σύνολο του μεταβατικού προγράμματος. Το ένα χωρίς το άλλο δεν μπορεί να σταθεί.

Πρέπει να έχουμε την αισιοδοξία και τα χαμόγελα που είχαμε το βράδυ της 5ης Ιούλη. Μόνο αυτό μας αναλογεί. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενωμένη, θα αποτελεί τον επαναστατικό πόλο αυτού του μετώπου. Γνωρίζουμε ότι θα υπάρχει συνεχής διαπάλη μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων που θα το απαρτίζουν. Στιγμή δεν πρέπει να φοβηθούμε κάτι τέτοιο. Αντίθετα αυτό το πεδίο θα είναι ιδιαίτερα εύφορο για εμάς. Σε μια περίοδο που όλα αλλάζουν, πρέπει να ρισκάρουμε την πολιτική εκτίμηση ότι οι δικές μας ιδέες θα πάρουν προβάδισμα.

Η περίοδος έδειξε ότι ο μοναδικός δρόμος είναι η σύγκρουση και η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ. Έδειξε ότι ο «αγώνας μέχρι τέλους», δεν είναι ιδεολογική εμμονή αλλά ο μόνος δρόμος που διαφυλάσσει τα συμφέροντα των εργαζομένων και της νεολαίας. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει πλέον και ένα κρίσιμο δυναμικό που μπορεί να καθορίσει τις εξελίξεις, αν το θέλει. Υπάρχουν χιλιάδες αγωνιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλη την Ελλάδα που δίνουν καθημερινά μάχες. Η νεολαία μας πρωτοστατεί σε όλα τα κινήματα σε κάθε γωνία και σε κάθε πανεπιστήμιο της χώρας. Τι φοβόμαστε και δεν μπαίνουμε θαρρετά και με την στόφα του νικητή σε αυτή την συζήτηση;

Υπάρχουν σήμερα δυνάμεις και αγωνιστές που υιοθετούν κομμάτια του προγράμματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Όποιος δεν το βλέπει αυτό, τρέφει μια βαθιά απαισιοδοξία για την περίοδο και τις πολιτικές εξελίξεις. Έχει αποδειχτεί με τον πιο σαφή τρόπο, από την προκήρυξη του δημοψηφίσματος και μετά, ότι υπάρχουν

ρεύματα, αγωνιστές και πολιτικές δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν σε αντίστοιχες κατευθύνσεις με τις δικές μας. Με αρκετές αντιφάσεις και όρια προσεγγίζουν την ανάγκη διαφορετικής πορείας έξω από το ευρώ και την ΕΕ. Σε όλο αυτόν τον κόσμο και τις πολιτικές δυνάμεις πρέπει να απευθύνουμε κάλεσμα για πολιτική, εκλογική και αγωνιστική συμπόρευση ΤΩΡΑ, με βάση το μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ.